

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.3859

Dosar nr.7345/2/2010*

Ședința publică de la 16 octombrie 2014

Președinte:	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de .X. S.A. împotriva sentinței civile nr..X. din 28 noiembrie 2012 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință cu data de 2 octombrie 2014 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 9 octombrie 2014 și ulterior la data de 16 octombrie 2014.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin sentința nr. .X. din 28 noiembrie 2012, Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca inadmisibil, capătul de cerere privind restituirea sumei de .X. lei, iar capetele de cerere privind anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației au fost respinse ca neîntemeiate.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut în esență, următoarele aspecte: Prin cererea înregistrată la data de 23.08.2010, sub nr. 7345/2/2010 reclamanta .X. SA, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, a solicitat următoarele:

1.anularea pct. 1 din Decizia nr. 72/25.02.2010 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor privind soluționarea contestației formulate de .X. S.A.,

2. anularea Deciziei de impunere nr.129 din 19.06.2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili .X. privind plata sumei de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată colectată pentru prestațiile de servicii efectuate în mod gratuit de către .X. S.A. pentru membri de familie ai salariaților, respectiv acordarea permiselor gratuite de călătorie de către

reclamantă membrilor de familie ai salariaților pentru perioada 01.01.2006-31.12.2007 și .X. reprezentând majorări de întârziere aferente sumei det..X. lei;
3. restituirea prejudiciului în valoare de .X. lei.

S-a reținut că în urma controlului fiscal efectuat de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și concretizat în raportul «ie inspecție fiscală nr. .X./19.06.2009 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. .X./19.06.2009 (contestată în cauză), având ca obiect verificarea taxei pe valoarea adăugată, s-a constatat ca operațiunea de acordare de permise de călătorie membrilor de familie ai salariaților .X. S.A. este o prestare de servicii cu plată, fiind aplicabile prevederile art. 129 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, acestea fiind efectuate de .X. S.A. în scopuri care nu au legătură cu activitatea economică a societății.

Referitor la excepția inadmisibilității capătului de cerere prin care reclamanta a solicitat restituirea sumei de .X. lei, s-a constatat că aceasta este fondată, având în vedere că procedura de restituire instituită de prevederile art. 117 din Codul de procedură fiscală este una specială ce exclude posibilitatea formulării în mod direct a unei cereri de chemare în judecată prin care să se solicite restituirea sumelor menționate în cuprinsul actelor administrative fiscale ca fiind datorate cu titlu de taxe ori impozite la bugetul de stat.

Pe fondul cauzei, s-a constatat că pentru perioada corespunzătoare intervalului în care s-a desfășurat controlul finalizat cu decizia de impunere contestată, respectiv 01.01.2006-31.12.2007, dispozițiile legale ce au fundamentat constatările autorității fiscale au suferit mai multe modificări, astfel că analizarea legalității constatărilor și măsurilor dispuse de autoritatea fiscală, finalizate cu emiterea deciziei de impunere contestate nu se poate face decât prin raportare la prevederile legale în forma în care acestea erau în vigoare în intervalul de timp supus controlului.

Totodată, observând că reclamanta invocă în argumentarea tezei sale potrivit cu care nu era obligată să colecteze TVA pentru categoria de servicii constând în acordarea de permise de călătorie gratuite angajaților săi și membrilor de familie ai acestora, prevederea legală a art. 129 alin. 5 lit. a (chiar într-o formă diferită) care face trimitere la utilizarea bunurilor rezultate din activitatea economică a persoanei impozabile, ca parte a unei prestări de servicii efectuată în mod gratuit, (...) pentru alte destinații prevăzute de lege, în condițiile stabilite prin norme, s-a constatat că în același interval de referință, normele de aplicare a Codului fiscal (aprobate prin HG nr. 44/2004) aveau altă formă.

De asemenea, corespunzător modificării prevederilor Codului fiscal, începând cu 01.01.2007, normele de aplicare au suferit la rândul lor „modificări, prin urmare raportat la prevederile legale invocate de reclamantă și susținerilor acesteia, potrivit cu care acordarea de permise gratuite se încadra în categoria de excepții de la prestările de servicii cu plată pe care textul de lege (art. 129 alin. 4, iar ulterior art. 129 alin. 5 lit. a Cod fiscal) o definește ca „alte

destinații prevăzute de lege", s-a constatat că aprecierea naturii serviciului prestat de reclamantă nu conduce la concluzia susținută de reclamantă.

Astfel, din exemplele menționate în cuprinsul normelor de aplicare a dispozițiilor Codului fiscal, respectiv, masă caldă pentru mineri, echipamentul de protecție, materiale igienico-sanitare acordate obligatoriu angajaților în vederea prevenirii îmbolnăvirilor, Curtea deduce că serviciile prestate de plătitorul de TVA care pot fi considerate ca încadrându-se în categoria de prestări de servicii fără plată trebuie să fie în legătură cu activitatea economică a acestuia și să aibă ca scop îmbunătățirea acesteia.

Or, în cauză, acordarea de permise de călătorie gratuite angajaților reclamantei și membrilor de familie ai acesteia nu se încadrează, în mod evident, în opinia Curții, în categoria activităților încadrate de lege în categoria prestărilor de serviciu efectuate fără plată, câtă vreme nu se poate reține că ar fi în folosul activității reclamantei acordarea permiselor de călătorie gratuite menționate.

În fine, s-a reținut că este fără nici o relevanță referirea pe care reclamanta o face la dispozițiile art. 6 alin. 6 din OG nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, precum și susținerea acesteia că prevederile menționate trebuie raportate la prevederile art. 129 alin. 5 lit. a Cod fiscal, câtă vreme noțiunea de gratuit din cuprinsul OG nr. 112/1999 este în mod evident diferită de noțiunea cu plată ori fără plată folosită de legiuitor în cuprinsul prevederilor din Codul fiscal la care s-a făcut referire anterior, fiecare dintre aceste două noțiuni raportându-se la destinatari diferiți ai normelor legale, beneficiarii permiselor în primul caz, respectiv prestatorul de servicii, înregistrat ca plătitor de tva în cel de-al doilea caz.

Împotriva sentinței pronunțată de Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a declarat recurs .X. S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

S-a învederat, prin motivele de recurs, că sentința recurată, în ceea ce privește soluția de admitere a excepției inadmisibilității capătului de cerere privind restituirea sumei de .X. lei, invocată de intimata-pârâtă, a fost dată cu aplicarea greșită a legii, ceea ce constituie motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă.

Prima instanță, s-a relevat, își fundamentează această soluție prin raportare la prevederile art. 117 lit. f) din Codul de procedură fiscală, apreciind faptul că aceste dispoziții legale instituie o procedură de restituire specială, excluzând posibilitatea formulării în mod direct a cererii de chemare în judecată prin care să se solicite restituirea sumelor menționate în cuprinsul actelor administrative fiscale ca fiind datorate cu titlu de taxe și impozite la bugetul de stat.

Însă, a arătat recurenta, reclamanta are posibilitatea legală, în temeiul dispozițiilor art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, de a cere

restituirea pagubei în fața instanței de contencios administrativ în subsidiar față de solicitarea de anulare a actelor administrative vătămătoare.

Prin urmare, s-a apreciat că solicitarea reclamantei este temeinică și legală, aceasta putând opta între a cere restituirea prejudiciului în fața instanței de contencios administrativ odată cu solicitarea de anulare a actelor administrative, conform art. 8 din Legea nr. 554/2004, sau de a cere repararea pagubei pe cale separată, conform prevederilor din Codul de procedură fiscală și ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1899/2004, după soluționarea cauzei privitoare la anularea actelor administrative vătămătoare în fața instanței de contencios administrativ.

De asemenea, au fost considerate ca neîntemeiate și reținerile instanței de fond în sensul că în cazul în care instanța ar dispune direct restituirea sumei organele fiscale sunt ținute de executarea hotărârii prin care se dispune restituirea, nemaexistând în acest fel posibilitatea compensării sumelor, astfel încât procedura reglementată de art. 117 din Codul de procedură fiscală și OMFP nr. 1899/2004 ar fi lipsită de finalitate, întrucât:

În ceea ce privește instituția compensării, aceasta este reglementată de prevederile art. 116 din Codul de procedură fiscală și de Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1050/2004, iar față de aceste prevederi legale, nu există niciun impediment legal de a formula, în mod direct, în cadrul cererii de chemare în judecată prin care se solicită anularea actelor administrative, și capătul de cerere privind restituirea sumelor de recuperat, astfel că este admisibilă cererea reclamantei de restituire a sumelor de recuperat ca și capăt distinct al în cadrul cererii de chemare în judecată prin care se solicită anularea actelor administrative fiscale.

Mai mult decât atât, a apreciat recurenta că admisibilitatea unui astfel de capăt de cerere, menționat mai sus, rezultă în mod evident, mai ales în condițiile în care nu ar exista necesitatea compensării.

În concluzie, sub acest aspect, s-a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței primei instanțe în sensul respingerii excepției inadmisibilității capătului de cerere privind restituirea sumei de .X. lei, formulată de intimata pârâtă, și, în condițiile în care vor fi admise capetele de cerere privind anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației, admiterea și a capătului de cerere privind restituirea sumei de .X. lei.

A mai considerat recurenta că sentința atacată, în ceea ce privește soluția de respingere a capetelor de cerere privind anularea punctului 1 din Decizia nr. 72 din data de 25 februarie 2010 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor privind soluționarea contestației formulate de .X. S.A. și anularea Deciziei de impunere nr. .X. din data de 19 iunie 2009 privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a marilor Contribuabili .X. privind plata sumei de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată colectată pentru prestațiile de servicii efectuate în mod gratuit de

către .X. S.A. pentru membrii de familie ai salariaților, respectiv acordarea permiselor gratuite de călătorie de către reclamantă membrilor de familie ai salariaților pentru perioada 1 ianuarie 2006 – 31 decembrie 2007 și .X. lei reprezentând majorări de întârziere aferente sumei de .X. lei, a fost dată cu aplicarea greșită a legii, ceea ce constituie motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă.

Prima instanță, s-a arătat, își fundamentează soluția apreciind că acordarea de permise de călătorie nu se încadrează în categoria prestărilor de servicii fără plată, întrucât prestarea acestor servicii nu se poate reține că ar fi în folosul activității reclamantei. De asemenea, prima instanță a observat că este fără nicio relevanță atât trimiterea recurente la dispozițiile art. 6 alin. (6) din O.G. nr. 112/1999, precum și susținerea acesteia că prevederile menționate trebuie raportate la art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, câtă vreme noțiunea de gratuit din cuprinsul O.G. nr. 112/1999 este diferită de noțiunea cu plată ori fără plată folosită de legiuitor în cuprinsul prevederilor din Codul fiscal, fiecare dintre aceste noțiuni raportându-se la destinatari diferiți ai normelor legale, beneficiarii permiselor în primul caz, respectiv prestatorul de serviciu, înregistrat ca plătitor de TVA în cel de-al doilea caz.

Recurenta a precizat că acordarea permiselor de călătorie gratuită nu reprezintă un act de voință al .X. S.A. de a gratifica persoanele fizice enumerate mai sus, ci o obligație care decurge din O.G. nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes de personal pe căile ferate române, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aceasta fiind un mandatar al statului care aduce la îndeplinire o obligație prevăzută de lege.

Prin urmare, a considerat reclamanta recurentă că în acest caz nu sunt aplicabile dispozițiile art. 129 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal, ci este prezentă situația de excepție prevăzută de art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal potrivit căreia ”nu se consideră prestare de serviciu efectuată cu plată utilizarea bunurilor și prestările de servicii prevăzute la alin. (4) lit. b), efectuate în limitele și potrivit destinațiilor prevăzute de lege...”. În susținerea aplicării acestei situații de excepție au fost invocate și reglementările din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările ulterioare, potrivit cărora ”pentru operațiile prevăzute la art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal se aplică după caz prevederile pct.6 alin. 11 și 12”, iar conform pct. 6 alin. (11) lit. c) destinațiile prevăzute de lege cu privire la acordarea de bunuri sunt date cu titlu de exemplu, nefiind limitative și nici condiționate de faptul ca prestările de servicii puse gratuit la dispoziția altor persoane trebuie sau să fie în folosul desfășurării activității economice.

S-a considerat că prima instanță în mod greșit a reținut faptul că serviciile prestate nu s-ar încadra în categoria exceptată prevăzută de art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, cu atât mai mult cu cât dispozițiile legale în forma existentă pentru perioada contestată nu stabileau limitativ nici destinațiile prevăzute de lege și nici nu condiționau faptul că prestările de servicii puse gratuit la

dispoziția altor persoane trebuie sau nu să fie în folosul desfășurării activității economice.

Exemplele indicate de către prima instanță din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal nu au relevanță în speță, în litigiu existând o situație distinctă, motivat de faptul că acordarea permiselor de călătorie gratuită nu reprezintă un act de voință a .X. S.A. .X. de a gratifica persoanele fizice enumerate mai sus, ci o obligație care decurge din O.G. nr. 112/1999, acesta fiind un mandatar al statului care aduce la îndeplinire o obligație prevăzută de lege.

Așa fiind, recurenta a apreciat că permisele de călătorie acordate membrilor de familie ai salariaților CFR Călători, care reprezintă bonuri de valoare care se acordă cu titlu gratuit, se eliberează de CFR Călători în limitele prevăzute de O.G. nr. 112/1999, act normativ care nu reglementează ca societatea reclamantă să solicite membrilor de familie ai salariaților TVA-ul aferent acestor bonuri de valoare, întrucât legiuitorul a acordat acest drept ca fiind gratuit fără ca acesta să suporte contravaloarea acestei facilități, cu atât mai mult cu cât exista posibilitatea ca membrii de familie să nu le utilizeze. Deci, plata TVA de către reclamantă pentru permisele membrilor de familie ai salariaților nu are temei legal, conform excepțiilor prezentate în art. 129 alin. (5) și ar avea ca efect suportarea acestei taxe pe costurile societății și implicit majorarea subvenției de la bugetul de stat necesar acoperii acestei cheltuieli.

Mai mult, reclamanta recurentă a învederat că pentru lămurirea aspectelor legislative referitoare la situația în analiză s-a adresat Direcției Generale Legislație, Impozite Indirecte din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, care prin răspunsul formulat a comunicat, cu adresa nr. 270164/1 februarie 2007, că reclamanta are drept de deducere cât și de colectare, efectul TVA fiind zero.

De asemenea, recurenta a subliniat că raportat la prevederile pct. 7 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal a aplicat aceste dispoziții, în condițiile în care pct. 6 alin. (11) lit. c) teza finală prevede că ”plafonul până la care nu sunt considerate livrări de bunuri este cel prevăzut prin actele normative care instituie acordarea acestor bunuri”. Per a contrario, s-a arătat, această facilitate va putea fi considerată o prestare de servicii numai după îndeplinirea condiției prevăzute de lege, respectiv eliberarea, acordarea acestor facilități în alte condiții, în cuantum mai mare decât cele prevăzut sau pentru alți beneficiari ori alte destinații. Totodată prin introducerea sintagmei ”cum sunt, de exemplu”, în formularea prevederilor pct. 6 alin. (11) lit. c) din H.G. nr. 44/2004 legiuitorul subliniază în mod clar că destinațiile prezentate au caracter exemplificativ.

Pe de altă parte reclamanta a precizat faptul că permisele de călătorie reprezintă un drept legal pe care membrii de familie ai salariaților și-l pot exercita total, parțial sau deloc, drept pentru care permisele de călătorie nu reprezintă o prestare de servicii certă efectuată la momentul acordării acestora. Prin urmare, rămâne la latitudinea beneficiarului dacă va dispune sau nu de

dreptul său, și ca atare prestarea de servicii este una incertă iar reținerea anticipată a TVA-ului este abuzivă.

În concluzie, a apreciat reclamanta că acordarea permiselor de călătorie gratuită pe căile ferate române nu poate fi asimilată prestării de servicii cu plată, fiind o prestare de servicii efectuată în limitele și potrivit destinațiilor prevăzute de lege, încadrându-se astfel în prevederile art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal și pct. 7 alin. (6) coroborate cu pct. 6 alin. (11) lit. c) din H.G. nr. 44/2004.

Prin întâmpinarea formulată în cauză intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală.

În ceea ce privește motivul de recurs prin care s-a solicitat respingerea excepției inadmisibilității capătului de cerere privind restituirea sumei de .X. lei s-a arătat că se impune respingerea acestuia, motivat de faptul că în speță sunt aplicabile dispozițiile art. 117 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1899/2004.

Curtea de Apel .X., s-a precizat, a reținut corect că procedura de restituire este una specială ce exclude posibilitatea formulării în mod direct a unei cereri de chemare în judecată având ca obiect restituirea sumelor menționate în actele administrative fiscale, și că cererea de chemare în judecată nu poate viza decât solicitarea de anulare a actului administrativ și pe cale de consecință de constatare că suma solicitată a fi restituită este nedatorată.

Referitor la motivul de recurs vizând soluția de respingere a capetelor de cerere privind anularea punctului 1 din decizia nr. 72/2010 și anularea deciziei de impunere nr. 129/2009, s-a învederat că se impune respingerea acestuia ca neîntemeiat, datorită faptului că în litigiu sunt aplicabile dispozițiile art. 129 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (forma în vigoare pentru perioada supusă controlului) conform cărora sunt considerate prestări de servicii cu plată prestările de servicii efectuate în mod gratuit în scopuri care nu au legătură cu activitatea economică desfășurată de persoana impozabilă.

Prin urmare, serviciile prestate de plătitorul de TVA ce urmează să fie încadrate în categoria de prestări de servicii fără plată trebuie să fie în legătură cu activitatea economică a acestuia precum și să aibă ca scop îmbunătățirea acesteia.

Dispozițiile O.G. nr. 112/1999, s-a relevat, se referă la acordarea permiselor de călătorie gratuite personalului CFR și membrilor familiilor acestora și nu la scutirea .X. S.A. de plata taxei pe valoarea adăugată aferentă costului serviciilor oferite cu titlu gratuit.

Or, așa cum a reținut în mod corect și instanța de fond, noțiunea de ”gratuit” din cuprinsul O.G. nr. 112/1999 este diferită de noțiunea ”cu plată ori fără plată” din cuprinsul Codului fiscal, fiecare dintre aceste două noțiuni raportându-se la destinatari diferiți ai normelor legale, astfel că nu are relevanță referirea pe care o face societatea recurentă la dispozițiile art. 6 alin. (6) din O.G. nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române.

Recursul declarat de reclamanta .X. S.A. împotriva sentinței civile nr. .X. din data de 28 noiembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal este fondat și va fi admis, cu consecința casării hotărârii atacate și a trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de fond, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Examinând cu prioritate motivul de recurs privitor la greșita admitere, de către judecătorul fondului, a excepției inadmisibilității capătului de cerere din acțiune prin care s-a solicitat restituirea sumei de .X. lei, Înalta Curte reține că acesta este fondat.

Astfel, instanța de recurs constată că, potrivit prevederilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deciziile emise în soluționarea contestațiilor formulate împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale, pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestațiilor potrivit art. 212, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

Procedura contenciosului administrativ este reglementată prin Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (1) din acest act normativ stabilind, cu caracter de principiu, că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ ori prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Legea nr. 554/2004, prin art. 8 , denumit marginal ”Obiectul acțiunii judiciare”, prevede expres că persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, daune morale (alin. 1), iar prin art. 18, denumit marginal ”Soluțiile pe care le poate da instanța”, stipulează că instanța de contencios administrativ, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă, aceasta fiind obligată totodată să hotărască și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate, dacă reclamantul a solicitat acest lucru (alin. 1 și 3).

De asemenea, se prevede, prin art. 19 din Legea nr. 554/2004, denumit marginal ”Termenul de prescripție pentru despăgubiri”, că atunci când persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție – de un an prevăzut de art. 11 alin. (2) din lege - pentru cererea de despăgubire (care se va adresa instanței de contencios

administrativ competente) curge de la data la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

Or, este incontestabil, în litigiu, că reclamanta .X. S.A., a solicitat, prin acțiunea în contencios administrativ formulată, nu numai anularea punctului 1 din Decizia nr. 72/25 februarie 2010 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și anularea Deciziei de impunere nr. .X. din 19 iunie 2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili .X. privind plata sumei de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată colectată pentru prestațiile de servicii efectuate în mod gratuit de către reclamantă pentru membrii de familie ai salariaților, respectiv acordarea permiselor gratuite de călătorie membrilor de familie ai salariaților pentru perioada 1 ianuarie 2006 – 31 decembrie 2007, și a sumei de .X. lei reprezentând majorări de întârziere aferente sumei de .X. lei, ci și obligarea pârâtei Agenției Naționale de Administrare Fiscală la restituirea prejudiciului în valoare de .X. lei, astfel că prima instanță avea obligația de a se pronunța, pe fond și nu prin respingerea ca inadmisibil, potrivit art. 1 alin. (1), art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și asupra capătului de cerere, expres formulat, de restituire a sumelor achitate către bugetul statului efect al emiterii actelor administrativ fiscale contestate, și pretins nedatorate.

Prevederile art. 117 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, nu exclud de la aplicare dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, lege prezentând un caracter organic, ci dimpotrivă îi recunosc prioritatea, devreme ce textul menționat prevede că se restituie, la cererea debitorului, sumele ”stabilite” prin ”hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legii”, deci sumele care fac obiectul unei dispoziții exprese în acest sens.

În mod evident, art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, reglementează situația care constituie regula în contenciosul administrativ, aceea în care cererea de daune se formulează, ca cerere accesorie, odată cu acțiunea principală îndreptată împotriva actului administrativ tipic sau asimilat, urmând soarta cererii principale, pe când art. 19 din același act normativ se referă la o situație distinctă, în care persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ fără a cere în același timp și despăgubiri și formulează această cerere pe cale separată, în termen de un an de la data la care a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat în mod neîntemeiat că cererea de chemare în judecată, în speță, nu putea viza decât solicitarea de anulare a actului administrativ fiscal și de constatare a faptului că suma menționată în cuprinsul acestuia nu era datorată, și că dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. f) din Ordonanța

Guvernului privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, exclud posibilitatea introducerii, la instanța de contencios administrativ, fie odată cu cererea de anulare a actului administrativ fiscal fie pe cale separată în condițiile art. 19 din Legea nr. 554/2004, a unei cereri exprese de restituire a sumelor menționate în cuprinsul actelor administrative fiscale ca fiind datorate cu titlu de taxe ori impozite la bugetul de stat, și a respins în astfel în mod eronat ca inadmisibil capătul de cerere din acțiunea recurentei reclamante de obligare a pârâtei Agenția Națională de Administrare Fiscală la restituirea sumei de .X. lei.

În consecință, cum în mod greșit nu s-a procedat la cercetarea fondului în ceea ce privește toate capetele de cerere din acțiunea reclamantei, urmează a se dispune, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (1) – (3) și art. 313 din Codul de procedură civilă din anul 1865, cu modificările și completările ulterioare, precum și a art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, admiterea recursului declarat de .X. S.A împotriva sentinței civile nr. .X. din data de 28 noiembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de fond.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de .X. S.A. împotriva sentinței civile nr..X. din 28 noiembrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.
Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 16 octombrie 2014

Judecător,
.X.

Judecător,
.X.

Judecător,
.X.

MAGISTRAT ASISTENT,
.X.